

medlemstal, som han ønskede forhøjet til 210 à 220. Han frygtede for, at den snævre grænse ikke ville levne tilstrækkelig plads for en islæt i folkerepræsentationen, som han tillagde stor betydning i flere retninger, nemlig folk, der besad faglig og erhvervsmæssig indsigt og havde kendskab til lokal offentlig administration. Han tænkte sig de pågældende valgt på samme valgdag og af samme vælgerkorps som andre rigsdagsmænd, men på særlige landsdelslister og med adgang for vælgerne til at stemme personligt, og det måtte kræves, at kandidaterne var bosiddende indenfor området. *Holger Eriksen* (S) troede, at Hans Conrad Koefoed gjorde sig overflødige bekymringer: Den type af rigsdagsmænd, han gik i brechen for, havde som regel for speciel en viden; det måtte også anses for tvivlsomt, om man ville sikre de pågældende valg gennem et særligt landsdelslistesystem, og det ville blive partierne, der kom til at udpege kandidaterne, hvad der rimeligvis ville vække uvilje. Derimod delte *Laurits Pedersen* (V) og *Anker Lau* (V) Koefoeds betænkeligheder ved at trække en snæver grænse for mandatantallet i grundloven. Anker Lau ytrede desuden tvivl om, at *folkeafstemningsparagraffen*, der vel kunne få betydning med hensyn til love af almen interesse, og da særlig af præventiv art, også ville blive et værn for mindre mellemstandsgruppers frihedsrettigheder, og han henstillede at søge sådanne mindretal beskyttet gennem udsættende veto. Laurits Pedersen erklærede sig for principiel tilhænger af *tokammerssystemet*. Det var jo også det, der anvendtes i de fleste lande, og hvis der havde været vilje dertil, kunne man formentlig nok have opbygget et tokammer med samme valgretsalder til begge ting. Det frembød mulighed både for en grundig lovbehandling og for at drage folk ind i lovgivningsarbejdet, som ellers ikke ville komme med — en betragtning, der senere fik tilslutning af Martin og af Edvard Sørensen. Den fremkomne kritik skød over målet, navnlig forsåvidt angår den indirekte valg måde, og det var ikke landstingets skyld, at det var blevet mishandlet af de skiftende regeringer ved lovforslagernes fordeling mellem tingene. Landstinget havde været fuldt arbejdsdygtigt, men det var blevet stillet i skygge og svækket som følge af de fælles partimøder. — *Martin* (V) syntes ikke, at man generelt kunne bebrejde landstinget, at det aldrig modsatte sig folketingets beslutninger, thi vægten af dette argument måtte dog bero på, om disse beslutninger *burde* have været standset, og han fandt det i flere henseender uheldigt at afholde folkeafstemning om valgretsalderen sideordnet med folkeafstemning om selve grundloven. Løvrigt lagde han megen vægt på, at der inden folkeafstemningen kom en virkelig debat igang om grundlovssagen, og at andre meninger end dem, man selv hyldede, kom til orde. Han advarede indstændigt imod at knytte grundlovens ikrafttræden til en bestemt dato; man burde lytte til røster og henstillinger, der fremkom fra vælgere og erhvervskredse, og tage